

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Cob/71/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212207366
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8212207366.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Škraba a členov JUDr. Petra Šama a JUDr. Mareka Kohúta, v právnej veci žalobcov: 1/ T. J., G.. XX.X.XXXX, K. K., A. X, zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Svidník, Sov. hrdinov 163/66, 2/ B. J., G.. XX.X.XXXX, K. K., A. X, proti žalovaným: 1/ Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, 2/ Š. I., G.. XX.XX.XXXX, K. J., Š. XX, o návrhu na obnovu konania veci vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1Cb/22/2009, na odvolanie žalobkyne v 1. rade a žalovaného v 1. rade proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov zo dňa 22.5.2015 pod č. k. 2Cb/95/2012-185, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvej inštancie vo veci samej a vo výroku o trovách konania.

N e p r i z n á v a žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1) Okresný súd Bardejov vyššie označeným uznesením návrh žalobcov na obnovu konania zamietol, s tým, že náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

2) Vychádzal z odôvodnenia návrhu, ktorým sa žalobcovia v 1. a 2. rade domáhali obnovy právoplatne skončeného konania, vedeného na tamojšom súde pod sp. zn. 1Cb/22/2009, dôvodiac, že vydané rozhodnutie je v rozpore s rozhodnutím Európskeho súdneho dvora C-240/98 až C-244/98 a C 473/00. O týchto rozhodnutiach sa dozvedeli dňa 2.9.2012. V označenom súdnom konaní sa mali aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva, o ktorej skutočnosti sa dozvedeli len 2 týždne pred podaním návrhu na obnovu konania, a to s odôvodnením, že súd spotrebiteľské právo v predmetnom konaní vôbec neuplatnil, pričom je dôvodné, aby tak v konaní učinil a tým naplnil cieľ Smernice Rady 93/13/EHS (čl. 6 ods. 1). Zmluvu o úvere uzatvárali účastníci ako fyzické osoby od právnickej osoby, ktorá poskytla úver v rámci svojho podnikania. Zmluva o úvere vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy, úrok z omeškania 12,79 % ročne je v rozpore s § 517 ods. 2 Obč. zákonníka. Súd pri rozhodovaní nezohľadnil judikatúru Súdneho dvora EÚ, ktorá má prednosť. Ďalej uviedli, že zmluva medzi účastníkmi obsahuje viacero neprijateľných podmienok, okrem dohodnutého úroku z omeškania. Zároveň žiadali o odklad vykonateľnosti rozsudku označeného Okresného súdu Bardejov. Žalovaný v 1. rade žiadal návrh na obnovu konania ako nedôvodný zamietnuť.

3) Ďalej zistil, že v konaní pod sp. zn. 1Cb 22/2009 (predtým 2Rob/176/2008) sa na tamojšom súde viedlo konanie, v rámci ktorého žalobca Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., požadoval od žalovaných v 1. rade T. J., v 2. rade B. J. a v 3. rade Š. I. zaplatenie istiny vo výške 9.488,22 eur (285.842,10 Sk) spolu s 12,79 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 275.576,- Sk od 23.9.2008 do zaplatenia, dôvodiac, že na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX bola s žalovanými v 1. až 3. rade uzavretá aj Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere dňa 17.3.2005, v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovaným v 1. a 2. rade mimoriadny medziúver vo výške 8.962,36 eur (270.000,- Sk), pričom sa títo žalovaní zaviazali splácať stavebný úver vrátane úrokov vo výške 4,7 % ročne a úroky mimoriadneho

mediúveru vo výške úroky 7,79 % pravidelnými mesačnými splátkami. Rozsudkom na základe uznania zo dňa 25.6.2009 pod č. k. 1Cb/22/2009-64 zaviazal preto žalovaných v 1. až 3. rade povinnosťou zaplatiť žalobcovi 9.488,22 eur spolu s 12,79 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 9.147,46 eur od 23.9.2008 do zaplataenia v mesačných splátkach po 250,- eur, pričom prvá splátka sa stane splatnou dňa 28.7.2009 a každá ďalšia vždy k 28. dňu toho-ktorého nasledujúceho mesiaca až do úplného vyrovnania pod následkom straty výhody splátok. Zároveň ich zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.8.2008.

4) Na základe vykonaného dokazovania a aplikáciou § 230 O.s.p. uzavrel, že návrh na obnovu konania je nedôvodný, a preto ho v súlade s § 234 ods. 1 O.s.p. zamietol. Nesúhlasil s právnym výkladom, že ustanovenie § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. je možné vykladať tak, že predmetom preskúmania súdu v rámci konania o obnove konania možno akékoľvek rozhodnutie Súdneho dvora Európskych spoločenských alebo iného orgánu Európskych spoločenských (v tomto kontexte žalovaná v 2. rade cituje rozhodnutie Oceáno Grupo Editorial SA C-240/98 až C-244/98, Cofidis C-473/00, Mostaza Claro C-168/05, Pannon C-243/08, Asturcom C-40/08), ktoré sa obsahovo zaoberá obdobným skutkovým alebo právnym stavom. Preto mal za to, že ustanovenie § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. musí mať pre jeho použitie na obnovu konania priamy súvis s obnovou konania napadnutého rozhodnutia, teda ísť o rozhodnutie, ktoré sa vecne aj personálne týka konania, o obnovu ktorého ide. Vnútroštátne právo treba vykladať tak, aby bolo v čo najväčšej možnej miere kompatibilné s právom úniovým. Avšak úniové právo o potrebe umožniť obnovu konania pre rozpor s úniovým právom mlčí. Toto mlčanie však Súdny dvor interpretuje jednoznačne. V rozhodnutí Kapferer totiž uviedol, že úniové právo „neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby ... zrušil (právoplatné súdne rozhodnutie), ak sa ukáže, že je v rozpore s právom Spoločenstva. Súdny dvor dôvodil, že na to, aby sa zabezpečila tak stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je totiž dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými.“ Inak by sa nabúral princíp právnej istoty, a to je neprípustné. Súdny dvor zároveň pripomína, že úniové právo neprikazuje prelomiť zásadu res iudicata, no ak vnútroštátny poriadok umožňuje takéto prelomenie z vnútroštátnych dôvodov, potom to musí umožniť aj z dôvodov úniových. Zásada ekvivalencie si totiž vyžaduje, aby právne prostriedky ochrany práv vyplývajúcich z úniového práva neboli menej výhodné, ako prostriedky na ochranu práv vyplývajúcich z práva vnútroštátneho. Platí totiž, že iný právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom než procesným súdom, ktorý prerokoval vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania. Obnova konania preto neprichádza do úvahy v prípadoch nesprávneho právneho posúdenia veci. Takéto pochybenia sa dajú napraviť v rámci dovolania, prípadne mimoriadneho dovolania alebo aj v konaní o sťažnosti pred Ústavným súdom postupom podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR. Jedinou naozajstnou výnimkou, kedy Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť zásadu res iudicata, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu EÚ. Túto argumentačnú líniu Súdny dvor založil v rozhodnutí Lucchini. Ak by vnútroštátny súd rozhodol vec, ktorá nebola v jeho právomoci, a potom by sa spoliehal na zásadu res iudicata, výlučná právomoc komisie by bola úplne zmarená. Úniové právo preto v takom prípade obnovu konania vyžaduje. Súdny dvor však vzápätí dodáva, že rozsudok vo veci Lucchini je veľmi špecifickou výnimkou, ktorej cieľom nie je spochybníť záver, že úniové právo v zásade nevyžaduje prelomenie tejto zásady. Označená vec (Lucchini) v žiadnom prípade nesmeruje k erózii alebo oslabeniu tejto zásady. Z uvedeného vyplýva, že úniové právo vyžaduje od slovenského práva, aby umožnilo obnovu konania len v jednom jedinom prípade - ak vnútroštátny súd oboerie o kompetenciu orgán EÚ. Nevyžaduje, aby bola nariadená obnovu konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Striktný jazykový výklad § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. by mohol zvädzať k záveru, že môže ísť o rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Predmetná norma bola do slovenského právneho poriadku zavedená zákonom č. 384/2008 Z.z.. Dôvodová správa normu odôvodňuje výlučne už spomenutým rozsudkom Lucchini. Tento rozsudok tak neumožňuje napadnúť rozhodnutie pre rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím. Dôvodová správa potrebu novelizácie, okrem prípadu Lucchini, neodôvodnila nijako inak. Z toho možno vyvodíť, že cieľom novely bolo umožniť obnovu konania len v prípadoch analogických s vecou Lucchini. Z pohľadu účelu by sa teda § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. mal čítať reštriktívne. Zo systematických súvislostí celého ust. § 228 ods. 1 O.s.p. totiž jednoznačne vyplýva, že dôvodom na obnovu konania sú len také dôkazy, skutočnosti, rozhodnutia, trestné činy či rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré majú priamy vecný i personálny súvis s napadnutým rozhodnutím. V opačnom prípade by si stačilo počkať (hoc aj 50 rokov) na vyhovujúce rozhodnutie Súdneho dvora, a potom požadovať obnovu konania. Aká by tu ale bola právna istota účastníkov, ktorí spor právoplatne vyhrali? Slovenská republika je právny štát, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty. Jednou zo záruk tohto princípu je nezmeniteľnosť a záväznosť

rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Zásadu nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, t. j. zásadu *res iudicata*, je preto možné narušiť len mimoriadne a výnimočne. Takýmto povoleným prípadom prelomenia uvedenej zásady je síce aj obnova konania, ale vzhľadom na to, že ide o zásah do princípu právnej istoty, je namieste doslovná (skôr reštriktívna) aplikácia príslušných ustanovení pri výklade prípustnosti a dôvodnosti obnovy konania. Práve takýto reštriktívny výklad je nutné zvoliť aj pri posudzovanej norme. Túto potrebu podčiarkuje aj fakt, že obnova konania podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. nie je časovo nijako limitovaná. Náš ústavný súd hovorí, že právna úprava, ktorá umožňuje bez časového obmedzenia zasahovať do právoplatných rozhodnutí ... je v materiálnom právnom štáte neakceptovateľná, pretože je v rozpore s princípom právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok, ktorý tvorí neodmysliteľnú súčasť princíпов právneho štátu zaručených prvou vetou čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Ústava pritom v čl. 152 ods. 4 prikazuje všetkým, ktorí aplikujú právne predpisy, aby v prípade, ak by aplikácia normy mohla vyvolať ústavnoprávne pochybnosti, či dokonca porušiť ústavné princípy, použili taký výklad, aby sa týmto pochybnostiam a porušeniu predišlo. Otázka aplikácie § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. je práve takýmto prípadom. Nebolo v konaní zo strany žalobcov obnovy konania preukázané, aby Súdny dvor Európskych spoločností alebo iný orgán Európskych spoločností vo svojom rozhodnutí konštatovali, že rozsudok pod č. k. 1Cb/22/2009-42 zo dňa 25.6.2009 je s ich rozhodnutím v rozpore. Z tohto dôvodu návrh žalobcov na povolenie obnovy konania zamietol.

5) O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 150 ods. 1 O.s.p.. V danom prípade ujma, ktorá by bola spôsobená povinnosťou oboch žalobcov nahradiť v celom rozsahu úspešnému žalovanému v 1. rade trovy konania, je neporovnateľne vyššia, ako ujma, ktorá nastane v majetkovej sfére tohto úspešného účastníka tým, že nedostane trovy tohto konania. Oba žalobcovia majú dve nezaopatrené deti, ktoré musia podporovať, navyše, žalobca v 2. rade je na čiastočnom invalidnom dôchodku. V tom vlastne vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

6) Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podala odvolanie žalobkyňa v 1. rade, ktorým žiadala napadnuté uznesenie zmeniť a návrhu na povolenie obnovy konania a návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku vyhovieť. V predmetnom právnom vzťahu ide o zmluvu medzi dodávateľom a spotrebiteľom na finančnom trhu a v zmluvnom vzťahu došlo k použitiu nekalých zmluvných podmienok a porušeniu kogentných noriem určených na ochranu spotrebiteľa. Súdny dvor viackrát judikoval, napr. aj vo veci POHOTOVOSTĚ/Korčkovská C-76/2010, že záväzok štátu postarať sa o tom, aby nekalé podmienky spotrebiteľa nezaväzovali, vyjadrený v čl. 6 Smernice, treba považovať za kogentné ustanovenie. V spomínanom rozhodnutí povyšuje Súdny dvor túto požiadavku na úroveň vnútroštátnych pravidiel verejného poriadku (čl. 50), a teda pravidiel, na ktorých spoločnosť musí bezvýhradne trvať. Ide o princípy, ktoré sa musia považovať za podstatné dôvody aj na prelomenie materiálnej právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Nemali by byť žiadne pochybnosti o význame princípu právnej istoty, ktorý vyplýva z právoplatného rozhodnutia súdu, sú však z celospoločenského hľadiska dôvody, pre ktoré je výnimočne, dôležité upustiť od tejto zásady, a to z podstatných dôvodov (pre porovnanie § 64 rozsudku ESĽP ZEHENTNER/Rakúsko). Ona ako žalobkyňa v 1. rade nemala vedomosť o tom, že v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach sa vyskytujú neprijateľné zmluvné podmienky, no okresný súd, dá sa povedať automatickým spôsobom, vydal rozhodnutie bez ohľadu na existenciu či neexistenciu neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, na základe ktorej sa viedlo súdne konanie. Až z podnetu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS sa dozvedela o tom, že v zmluve sa nachádzajú neprijateľné podmienky. Už len samotná skutočnosť, že sa objavili pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy, vyvolávajúce pochybnosti, či nejde o neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve, je relevantné z hľadiska povolenia obnovy konania. Túto skutočnosť nemohla v čase vydania rozhodnutí nijako použiť, pretože ani súd, ktorý v zmysle judikatúry Súdného dvora mal *ex offio* zakročiť, tak neučinil (por. OCEÁNO GRUPO Editoriale, MOSTAZA CLARO).

7) Preto zastáva názor, že v štádiu rozhodovania súdu o návrhu na povolenie obnovy konania by súd nemal s konečnou platnosťou robiť závery o základnej veci, ale že postačí, že nové zistenia môžu prívodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie po prejavení materiálnej právoplatnosti rozsudku. Ak by sa súd zaoberal pri vydávaní rozhodnutí všetkými zmluvnými podmienkami, tento návrh by sa nepodával. Existuje však pravdepodobnosť hraničiaca s istotou, že pri vydávaní rozhodnutia súd zmluvné podmienky nevyhodnocoval. Aj zákonodarca novelou Občianskeho súdneho poriadku č. 384/2008 Z.z. reaguje

na nezanedbateľný problém a súdom sa zakázalo vydávať platobné rozkazy, ak zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky.

8) Obnovou napadnutý rozsudok je v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora. V tejto súvislosti žalobkyňa v 1. rade cituje časť rozsudku Súdneho dvora vo veci OCEÁNO GRUPO EDITORIAL a rozsudku MOSTAZA CLARO, a to s dôrazom na ochranu spotrebiteľa pred nekalými podmienkami a dôvod na obnovu konania, pre rozpor vnútroštátneho rozhodnutia s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ. Z novších rozhodnutí Súdneho dvora EÚ poukázala na rozsudok vo veci C-618/10, Banco Español de Crédito SA c/a Joaquín Calderón Camino. Z obdobných rozsudkov Súdneho dvora (ES) vyplýva, že „Smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na „výsledok“, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Hoci toto ustanovenie (čl. 186 ods. 3 Smernice) ponecháva členským štátom možnosť voľby spôsobov a prostriedkov na zabezpečenie, že Smernica je implementovaná, táto sloboda nemá vplyv na povinnosť všetkých členských štátov, ktorým je Smernica určená, prijať, v rámci ich vnútroštátnych právnych poriadkov všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že Smernica je plne účinná v súlade s cieľom ktorý sleduje“. Z uvedeného zároveň vyplýva, že pri aplikácii vnútroštátneho práva a najmä ustanovení osobitného práva zavedených osobitne s cieľom implementovať Smernicu, je vnútroštátny súd povinný vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu Smernice s cieľom dosiahnuť výsledok podľa tretieho odseku článku 189. Tým, že okresný súd v pôvodnom konaní vydal v spotrebiteľskej veci rozsudok pre uznanie, zanedbal svoju povinnosť pri ochrane spotrebiteľa, ktorá súdu prináleží podľa vnútroštátneho i podľa európskeho práva. Súdny zastávajú významnú funkciu pri ochrane spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a nekalými obchodnými praktikami, a to ex offio. Preto je toho názoru, že v spotrebiteľských veciach nie sú splnené podmienky na vydanie rozsudku pre uznanie. Znovu poukazuje na tú súvislosť, že vo vzťahu k ust. § 172 ods. 9 O.s.p. nie je možné vydať platobný rozkaz, ak ide o spotrebiteľskú vec a o zaplatenie peňažnej sumy, ak žalovaným je spotrebiteľ, pričom zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, a na ust. § 153b ods. 5 písm. d/ O.s.p. o nemožnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v spore, v ktorom sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy, ak táto obsahuje neprijateľné podmienky. Priemerný spotrebiteľ nedokáže posúdiť neprijateľné zmluvné podmienky, ani nekalé obchodné praktiky v zmluvách, ktoré sú právnym základom uplatňovaného nároku, a nedokáže využiť procesné inštitúty na svoju obranu (por. bod 61 rozsudku Súdneho dvora EÚ C-429/05). Teda aj výsledok pôvodného konania je prejavom rezignácie neinformovaného spotrebiteľa, ktorý nevie o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré, napriek ich absolútnej neplatnosti, žalobca uplatňuje. V tejto súvislosti dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.1.2013, sp. zn. 6MCdo/9/2012.

9) Ďalej v odvolaní uviedla, že cieľom povolenia obnovy konania, po tom, čo spotrebiteľ predloží skutočnosti a dôkazy, o ktorých bez svojej viny nevedel v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, je snaha o vylúčenie zo života bežných ľudí neprímeraných podmienok, ktoré zhoršujú kvalitu života a tak napĺňať cieľ čl. 6 Smernice „postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali“.

10) K názoru okresného súdu, v zmysle ktorého rozhodnutie Súdneho dvora EÚ podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. musí priamo, vecne a personálne súvisieť s pôvodným konaním a nemôže ísť o akékoľvek rozhodnutie, žalobkyňa v 1. rade dáva do pozornosti komentár k Občianskemu súdnemu poriadku zverejnený na stránke www.epi.sk: „Rovnako je zrejmé, že rozhodnutie Súdneho dvora alebo iného orgánu európskych spoločností nemusí byť vydané bezprostredne v súvislosti s pôvodným konaním. Nadväzne je teda možné vyvodiť záver, že súd rozhodujúci o návrhu na obnovu konania prejudiciálne posúdi súlad meritórneho rozhodnutia s judikatúrou Súdneho dvora alebo iného orgánu európskych spoločností. Ochrana spotrebiteľa v civilnom súdnom konaní možno vnímať ako novú procesnú zásadu, podľa ktorej sú súdy povinné prihliadať ex offio na ochranu práv spotrebiteľa, ohrozených alebo narušených aplikáciou rôznych nekalých podmienok, ktoré do spotrebiteľských zmlúv vsunula zmluvná strana so silnejšou vyjednávacou pozíciou pri ich uzatváraní“. V tejto súvislosti poukazuje na bulletin Slovenskej advokácie 6/2013, str. 29.

11) Ďalej uvádza, že návrhom na povolenie obnovy konania v žiadnom prípade nedochádza k spochybňovaniu princípu právnej istoty a zásady res iudicata. Naopak, princíp právnej istoty pripúšťa, aby v rámci konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch pre zabezpečenie ochrany práv a právom chránených záujmov účastníka boli preskúmané a prípadne aj zrušené už právoplatné rozhodnutia súdov. Teda ak by mali platiť závery okresného súdu v tejto prejednávanej veci, tak by vlastne použitie

§ 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. ani v praxi nebolo možné použiť. Na podporu dôvodnosti návrhu na obnovu konania poukázala na niektoré rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ako aj na to, že o obdobných návrhoch na obnovu konania už mnohé okresné sudy rozhodli tak, že návrhu na povolenie obnovy konania vyhovel. Niektoré rozhodnutia okresných súdov aj označuje a pripája.

12) Proti uzneseniu súdu prvého stupňa, vo výroku o trovách konania, podal odvolanie žalovaný v 1. rade, ktorým žiadal o jeho zmenu tak, aby žalobcovia v 1. a 2. rade boli spoločne a nerozdielne zaviazaní nahradiť mu trovy konania v celkovej výške 615,33 eur. Súd prvého stupňa totiž pri rozhodovaní o trovách nezohľadnil všetky skutočnosti viažuce sa k takémuto rozhodnutiu. Návrh žalobcov na obnovu konania bol výrokom vo veci samej zamietnutý, pretože nebol dôvodný. Zo strany žalobcov teda išlo o zjavné bezdôvodné uplatnenie práva. Žalovaný v 1. rade pritom nijakým spôsobom konanie nezavinil, ani na jeho iniciovaní neparticipoval. Z jeho strany išlo iba o náležitú obranu voči nedôvodne podanému návrhu na obnovu konania. Riadne podával vyjadrenia na základe všetkých výziev prvostupňového súdu počas trvania celého konania. Až na základe trvania súdu prvého stupňa na jeho účasti, na poslednom pojednávaní využil zákonnú možnosť a nechal sa v konaní zastúpiť advokátom. Zo strany súdov nemôže byť žalobca chránený, či na základe rozhodnutia o nepriznaní trov konania dokonca nabádaný k bezdôvodnému podávaniu návrhov.

13) Čo sa týka odvolania žalobkyne v 1. rade proti uzneseniu vo veci samej, žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k podanému odvolaniu zo dňa 17.7.2015 žiadal potvrdiť uznesenie súdu prvého stupňa vo veci samej a priznať náhradu trov aj odvolacieho konania.

14) Odvolací súd aplikujúc ust. § 470 ods. 2 CSP prejednal podané odvolanie vo veci samej podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Podľa tohto ustanovenia totiž právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Civilný sporový poriadok nadobudol účinnosť 1.7.2016 a odvolanie žalobkyne v 1. rade bolo podané pred týmto dátumom. Preto odvolací súd má za to, že ide o právo, ktoré vzniklo podľa doterajších právnych predpisov, a preto niet žiadnej zákonnej opory pre dokončenie tohto konania podľa novej právnej úpravy. V súlade s princípom legitímneho očakávania a právnej istoty preto posúdil odvolanie žalobkyne v 1. rade v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. To isté sa týka aj odvolania žalovaného v 1. rade.

15) Odvolací súd po prejedaní odvolania žalobkyne v 1. rade dospel k záveru, že pokiaľ napadnutým uznesením okresný súd návrh na obnovu konania zamietol, v tejto súvislosti správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. Preto odvolací súd plne odkazuje na zdôvodnenie uznesenia okresným súdom v tejto časti (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

16) Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia a k odvolacím dôvodom žalobkyne v 1. rade odvolací súd dopĺňa:

17) Žalobkyňa v 1. rade sa návrhom na obnovu konania bráni rozhodnutiami Súdneho dvora v návrhu označenými, vydanými ešte pred právoplatným skončením pôvodného konania. Týmto spôsobom sa však mohla brániť už v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1Cb/22/2009. Ak tak neurobila, podľa názoru odvolacieho konania, obnovou konania sa ani nemožno zaoberať. Pri povoľovaní obnovy konania totiž platí zásada, že pokiaľ účastník zo svojej viny neuplatnil určitú skutočnosť v pôvodnom konaní, je vylúčený z ďalšieho jej uplatňovania aj s dôkazmi, ktoré majú túto skutočnosť preukázať. Na tom nemôže zmeniť ani fakt, že navrhovateľ obnovy je spotrebiteľ. Aj ochrana spotrebiteľa musí mať - ako to uvádza Najvyšší súd ČR - svoje medze a nemožno ju poňat ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. V prípade, ak aj Súdny dvor vydal obdobné rozhodnutie po právoplatnom skončení pôvodného konania, podľa odvolacieho súdu, ani v takomto prípade by obnova konania nemala byť povolená. Malo by sa totiž hľadiť nie na konkrétne rozhodnutie, ale na líniu argumentačnú. Súdny dvor sa vo svojich rozhodnutiach často odvoláva na svoje skoršie rozhodnutia. Preto by súd mal pátrať, kedy sa táto argumentačná línia začala. Keďže sa začala pred právoplatným skončením pôvodného konania, rozhodnutia, ktoré v nej pokračujú aj po právoplatnosti, by nemali byť brané do úvahy.

18) Nemenej závažnou otázkou je začiatok subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Tá je 3-mesačná a začína plynúť od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode

obnovy. Žalobkyňa v 1. rade za začiatok považuje moment skutočného sa dozvedenia o judikatúre Súdneho dvora dňom 2.9.2012. V tomto smere je odvolací súd toho názoru, že na plynutie tejto lehoty je významným čas zverejnenia takéhoto rozhodnutia v Úradnom vestníku EÚ. Takýto postup je viac v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi zo zásady právnej istoty, medzi ktoré patrí požiadavka určitosti právnych situácií. Obdobný záver zaujal napr. aj Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý konštatoval, že subjektívna lehota začína plynúť uplynutím 20-tého dňa od zverejnenia rozhodnutia Súdneho dvora v Úradnom vestníku EÚ, v ktorom je každé takéto rozhodnutie publikované, čím sa stáva záväzným pre každú fyzickú ako aj právnickú osobu. V prospech tohto výkladu hovorí aj skutočnosť, že objektívna lehota nie je v prípade § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. nijako limitovaná. O to viac by sa mala reštriktívne posudzovať lehota subjektívna (viď uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.5.2015, sp. zn. 2Cob/15/2015).

19) Za takejto situácie, keď žalobkyňou v 1. rade uvádzané skutočnosti pre ňu nemôžu prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, odvolací súd napadnuté uznesenie v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

20) Pre úplnosť senát odvolacieho súdu dopĺňa, že aj vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolateľkou, pritom nezmenil svoje stanovisko k posudzovaniu návrhov na obnovu konania (odôvodnené aplikáciou ustanovenia § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p.) prijatých v iných rozhodnutiach, a to či už Krajského súdu v Prešove ako súdu odvolacieho alebo rozhodnutia iných okresných súdov, na ktoré žalobkyňa v 1. rade poukazuje v podanom odvolaní.

21) Ako už bolo vyššie uvedené, proti rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania, podal odvolanie žalovaný v 1. rade, a to nesúhlasiac s použitím ust. § 150 ods. 1 O.s.p. pri ich nepriznaní mu ako úspešnému účastníkovi konania. Aj v súvislosti s týmto výrokom odvolací súd plne odkazuje na zdôvodnenie uznesenia okresným súdom (§ 219 ods. 2 O.s.p.), pričom dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie žalovanému v 1. rade náhrady trov prvostupňového konania súd náležite odôvodnil, a to jednak finančnou situáciou oboch žalobcov, ako aj nespôsobením závažnej majetkovej ujmy úspešnému žalovanému v 1. rade ako bankovej spoločnosti. Z tohto dôvodu odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie aj vo výroku o trovách konania ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

22) O trovách odvolacieho konania už odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Keďže žalovaný v 1. rade v odvolacom konaní úspešný nebol, nárok na náhradu trov odvolacieho konania mu nepriznal. Žalobkyňa v 1. rade v odvolacom konaní úspešná nebola, a preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodoval.

23) Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, posledná veta, CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).